

Ավետիք Իսահակյան

Իմ Նիրվանան

Ես ապրում եմ մեն – մենավոր
Այս լուսնիստ անտառում,
Իմ հյուղակն է թավուտի մեջ,
Ուր երգում է ջինջ առուն:

Ես խորհում եմ ներանձնացած
Լռության մեջ գերանդորր,
Հոգիս՝ զվարթ, սիրտս՝ հանգիստ,
Ջերժ կրքերից բռնավոր:

Եվ բնության ծիրերից դուրս,
Անհունի մեջ անուրջի,
Ես ապրում եմ հավերժաբար
Առանց վշտի ու տենչի:

1945